

NADĚJE

Časopis Nadace pro
transplantace kostní dřeně
a Českého národního
registru dárců dřeně

www.kostnidren.cz

Moje máma je hrdinka!

str. 7

Zapište se někomu do života

Zapište se do registru dárců kostní dřeně

ČÍSLO ÚČTU NADACE 4343043/0300

Dvacet úspěšných a prospěšných let nadace a registru

Před dvaceti lety byla založena Nadace pro transplantace kostní dřeně, která krátce po svém vzniku zřídila Český národní registr dárců dřeně. Spojení obou institucí a také velikost i kvalita vybudovaného registru nemá v zemích střední a východní Evropy obdoby. U zrodu obou stál MUDr. Vladimír Koza, přímá Hematologicko-onkologického oddělení Fakultní nemocnice Plzeň a do letošního roku i předseda správní rady nadace. Požádali jsme ho, aby při této příležitosti na nelehké začátky zavzpomínal.

„Pracoval jsem od roku 1979 v socialistickém zdravotnictví, které proklamovalo, že se každému dostává zadarmo naprosto nejmodernější péče, nejlepší na světě. Pamatuji z těch let každodenní rutinu a vůbec ne výjimečné situace, kdy nebyla dostupná základní cytostatika pro léčbu mladých lidí, kteří by se mohli ze svého onkologického onemocnění uzdravit. Řešili jsme to tehdy všelijak. Já jsem měl například známou v jedné plzeňské lékárně, která mi dávala předem vědět, že dostane závoz stovky ampulí cytostatik. A tato jedna stovka byla veškerou terapeutickou dávkou na několik měsíců dopředu určená nejen pro pacienty naší hematatoonkologie, ale pro všechny obory Fakultní nemocnice Plzeň, které léčily nádorová onemocnění. Svým osobním autem jsem do té lékárny tedy ve stanovenou dobu přijížděl, na žádanku jsem vyfasoval náš přiděl léků a my jsme mohli alespoň nemocné do 30 let věku po tři měsíce léčit tak, jak bylo ve vyspělých zemích obvyklé. Nicméně i u těchto vybraných pacientů se stávalo, že lék došel, takže si pochopitelně všimli, že po určité době jim místo červené tekutiny proudila do těla infuzí jakási vodička barvy bílé a my jsme jim museli říkat, vědomi si všech souvislostí, že tak to má být. Tak hrůzná situace tady panovala až do začátku devadesátých let minulého století. Naši bezmoc v té době ještě umocňovalo vědomí, že 80 km západně od nás, za hranicí se Spolkovou republikou Německa, funguje všechno úplně jinak.“

Dnes mají nemocní šanci

„Také ještě velmi pionýrským způsobem jsme v roce 1991 provedli na Hematologicko-onkologickém oddělení plzeňské fakultní nemocnice první transplantaci kostní dřeně. Premiérovým pacientem byla tehdy čtyřiatřicetiletá slečna Jana, již byla transplantována vhodná kostní dřeň její sestry. Použili jsme materiály, léky, filtry a nejrůznější pomůcky vyrobené bez velkého přehánění na koleni. Kdeže bychom mohli tehdy snít o dnešních jednorázových pomůckách, nejmodernějších přístrojích, preparátech! Důležité ovšem je, že naše první transplantovaná pacientka je živa a zdráva

do dnes. Provedli jsme něco, byť nesrovnatelným způsobem, co v té době v západní části již sjednoceného Německa dávno fungovalo jako na běžícím pásu. Dnes provádíme na sto transplantací kostní dřeně ročně. Ale pozor! Ta stovka nemocných, kteří by transplantaci potřebovali, existovala i v onom roce 1991. Jen jedna, tehdy to byla právě Jana, dostala šanci přežít a skutečně žije dodnes. Těch zbývajících, řekněme 99,

mělo tehdy smůlu.

Před dvaceti lety nám začalo být jasné, že nemocných, jako je Jana, kteří mají vhodného dárce v rodině, najdeme pouze u jednoho ze čtyř až pěti. Pro ostatní že bude třeba hledat mezi nepřibuznými dobrovolníky. Proto vznikla Nadace pro transplantace kostní dřeně, jejímž hlavním posláním zůstává podpora dobrovolného dárce v rodině, a proto jsme založili i Český národní registr dárců dřeně. Rok poté jsme provedli první nepřibuzenskou transplantaci kostní dřeně.“

Nezůstali jsme pozadu

„Velice mne těší, že se nám v našem oboru medicíny rychle podařilo dohnat zpoždění za celým světem. V dárce v rodině jsme vlastně ani nic dohánět nemuseli, protože Německo se stejným programem registru nepřibuzenských dárců začínalo zhruba ve stejnou dobu. V současnosti jsme největším a jediným světově akreditovaným registrem dárců ve střední a východní Evropě. Zodpovědně prohlašuji, že jsme kvalitnějším a lepším programem, než mají ku příkladu v Rakousku, kde pracovali ve zcela odlišných podmínkách. Naš program má mezinárodně velice dobré jméno a velmi dobře slouží. Za tím ovšem stojí obrovské úsilí desítek a stovek lidí, protože na celém programu s velkým

nasazením, zájmem a nadšením spolupracuje dvacet let desítka českých nemocnic. Považuji to u nás za naprosto ojedinělý případ zdravotnické spolupráce. Zásluhu má i řada spolupracovníků Nadace pro transplantace kostní dřeně, kteří její činnost propagují po celé republice a získávají tolik potřebné finanční prostředky. Stěžejní je samozřejmě skutečnost, že do Českého národního registru vstoupilo již přes 40 tisíc mladých lidí. Vzrůstá naděje, že pro nemocné s těžkými hematologicko-onkologickými chorobami najdeme dárce, jejichž tkáňové znaky se maximálně shodují, a tak se zvyšuje pravděpodobnost jejich úplného uzdravení.“

Máme spojení se světem

Český národní registr dárců spolupracuje aktivně na mezinárodní bázi. Krvetvorné buňky českých dárců zachraňují mnohé životy jak v Evropě, tak na druhé straně zeměkoule, stejně tak naši pacienti vděčí za své druhé narození dárce z řady zemí světa. Významně pomohla posílit počet českých dobrovolných dárců i nedávná kampaň nejsledovanější české televize, TV NOVA, nazvaná „Zapište se někomu do života“. Přihlásily se nám tisíce dobrovolníků mladších 35 let, kteří se k již zapsaným přidali. Nyní postupně provádíme vyšetřování vzorků jejich krve na takzvané transplantační znaky, které jsou nezbytné pro zařazení do registru dárce a výběr vhodného potenciálního dárce. Tato vyšetření stojí přes tisíc korun pro každého jednoho dobrovolníka. Hradí je ze svých zdrojů nadace, jejíž činnost je závislá na finanční pomoci velkých i malých sponzorů.

V oboru hematatoonkologie došlo k obrovskému rozvoji medicíny. Mám takové přirovnání: Pomyslně jsme došli od rentgenu k počítačové tomografii. Například vyšetřování shody transplantačních znaků mezi dárce a příjemcem už provádíme se značnou citlivostí. Základní stavební kameny potřebné k transplantaci jsou dostupné. Úplně jinak se léčí komplikace, které po transplantaci přicházejí, a podobně. Také pacienti a dárce mají na Hematologicko-onkologickém oddělení FN Plzeň, kde se transplantace provádějí, zcela jiný komfort, než mívají. V prosinci minulého roku jsme otevřeli rekonstruovanou jednotku intenzivní péče. Byl to na našem oddělení poslední prostor, který připomínal onu pionýrskou dobu před dvaceti léty. Interiér nám pomohli vytvořit architekti Nadace Archa Chantal a jsem moc rád, že toto prostředí přes špičkové přístrojové vybavení zdaleka nepůsobí jako sterilní či anonymní nemocnice, a naši pacienti se v něm nepochybně cítí lépe. Máme i další plány. Zase chceme vytvořit pro naše pacienty něco funkčního a přitom hezkého. Ostatně, pro koho jiného bychom to dělali...“

Vladimír Koza

Velice si vážíme vaší pomoci. Děkujeme.

Všechny informace o hospodaření Nadace pro transplantace kostní dřeně najdete na www.kostnidren.cz

Dojemné chvíle, na které se nezapomíná

Každý rok na jaře se koná v secesních prostorách pražského Obecního domu slavnostní večer Nadace pro transplantace kostní dřeně. Tehdy předávají za přítomnosti spolupracovníků, sponzorů a hostů patroni nadace ocenění těm dárcům z Českého národního registru, kteří svou dřeň darovali v uplynulém roce. Letos originální artefakty vytvořené pro tuto příležitost sklárnou Moser přebírali dárci buněk z rukou naší první dámy Livie Klausové a kardinála Miloslava Vlka. V Obecním domě v Praze ocenění převzalo přes dvacet dárců. Byli mezi nimi příslušníci nejrozličnějších profesí: technolog, prodavačka, kuchař, speciální pedagožka, ekonom, svářeč, lékárník, hasič, profesionální voják a další. Ti všichni neváhali a souhlasili s odběrem kostní dřeně, která může zachránit život neznámému člověku.

Důvěra je závazek

Za dvacet let své existence se prakticky z „ničeho“ podařilo panu primáři Vladimíru Kozovi a řadě spolupracovníků vybudovat nadaci, která patří mezi nejvýznamnější v naší zemi. Prostřednictvím

Českého národního registru dárců dřeně bylo možné nebyvale rozvinout program nepřibuzenských transplantací křetvorných buněk, nábor a vyšetřování tisíců dobrovolníků vstupujících do registru a realizovat již více než 450 transplantací s českým dárcem. Byl vybudován hotel U Pramenů, který slouží vedle komerčních účelů také jako zázemí pro příbuzné a pacienti Hematologicko-onkologického oddělení, pro dárce křetvorných buněk, jako místo konání odborných zdravotnických seminářů a setkání pacientských klubů a organizací. Opakovaně podporujeme vzdělávání lékařů, zdravotních sester, vybavení transplantačních pracovišť a laboratoří. S podporou od veřejnosti tak nadace za sebou zanechala nesmazatelné stopy. Pan primář Vladimír Kozák a správní rada mi dali důvěru k vedení této organizace do dalších let. Tato důvěra pro mne představuje především závazek velmi vysoké hodnoty, který byl budován s velkým úsilím, a závazek představující morální odkaz a také odpovědnost za nadační majetek. Věřím, že při další spolupráci pana primáře, kolegů z nadace, Hematologicko-onkologického oddělení a s pomocí dobrovolných spolupracovníků, dokážeme nadaci dále rozvíjet tak, aby byla i do budoucna zajištěna stabilní podpora pro program dárcovství křetvorných buněk a jejich transplantací, péče o pacientské kluby, vzdělávání zdravotníků a nově pak také vývoj buněčné terapie a podpora vybudování moderního komplexního transplantačního centra v původním záměru primáře Kozáka.

Samuel Vokurka

Za poděkování jsem ráda

„Já jsem při těchto slavnostních večerech vždycky tak dojatá, že jsem si to, co chci říct, napsala: Poděkování je v našich životech velmi málo a jsem velmi ráda, že se setkání s dárci kostní dřeně koná každý rok. Je to už dvacet let, ale mně to přijde, že to bylo nedávno, když mě primář Vladimír Kozák a doktorka Mája Švojgová oslovili, abych se stala patronkou právě vzniklé Nadace pro transplantace kostní dřeně. Jejich nadšení a snaha pomáhat lidem byly tak upřímné, že jsem souhlasila. Mne nepřekvapuje, že tato organizace má krásné a konkrétní výsledky. Nesmírně si vážím těch, kteří nejen vstoupili do registru, ale i dřeň darovali. Zaslouží si dík za lidskost a statečnost,“ uvedla Livia Klausová.

Mělo by se o vás více mluvit

„Žasnu nad tím, co dokázal malý tým za dvacet let. Představuje to v dnešní společnosti něco mimořádného. Člověk naplňuje svoji identitu tím, že je pro druhé. Takové projekty, jako má Nadace pro transplantace kostní dřeně, může vytvářet jen láska. Úsilí Vás všech, pane primáři, nepředstavuje pouze snahu zachraňovat životy,

ale je také velkým výkřikem pro mezilidské vztahy. Veliké díky,“ řekl Miloslav Vlček.

Můžeme s hasiči počítat

Mezi oceněnými dárci byl i hasič Josef Fiala z Klatov. V sále však program sledovali také další dva příslušníci Hasičského záchranného sboru České republiky, kteří dřeň darovali dříve, Stanislav Navrátil a Jiří Pečánka. Slova chvály ocenil generální ředitel HZS ČR plk. Ing. Drahošlav Ryba. „Po náborové akci mezi českými policisty probíhá obdobná kampaň i u nás. Posláním hasičů je zachraňovat lidské životy, proto určitě mnozí z nás posílí Český národní registr dárců kostní dřeně. Můžete s námi počítat,“ zdůraznil Drahošlav Ryba.

Cesta vede dál za obzor

Prvních dvacet let stál v čele Správní rady Nadace pro transplantace kostní dřeně primář Vladimír Kozák. Když se na promítacím plátně objevila fotografie Jana Saudka, na které kráčí k zamlženému obzoru muž a dítě, oznámil přítomným, že nastal čas předat svou funkci novému předsedovi, MUDr. Samuelu Vokurkovi, Ph.D.

Průvodcem večera Poděkování dárcům kostní dřeně byl zpočátku ještě primář MUDr. Vladimír Kozák. Zúčastnili se jej také patroni - Livia Klausová a Miloslav Vlček, kteří tradičně předali skleněné pamětní ceny od firmy Moser. Mimořádné ocenění získala TV NOVA za uspořádání kampaně Zapište se někomu do života. Zvláštním hostem byla architektka Eva Jiříčková. Nový předseda správní rady nadace Samuel Vokurka chce získávat dárce kostní dřeně též mezi hasiči.

Neváhali, přijeli a darovali...

... od listopadu 2011 do května 2012 kostní dřeň neznámému nemocnému. Děkujeme.

David Hubáček
33 let, Ústí n. Labem,
bankovní manažer,
dárce krve

Vladimír Hanke
40 let, Bochov,
armádní důstojník,
dárce krve

Pavel Hromádka
38 let, Tlučná
u Plzně, kontrolor
ve strojírenské výrobě

Jana Kosinová
28 let, Nejdek
u Karlových Varů,
dělnice, dátkyně krve

Vojtěch Drápal
21 let, Křenovice
u Vyškova, student
práv a ekonomie

Pavel Rous
46 let, Třebechovice
pod Orebem, lékař –
anesteziolog

Alice Sůvová
34 let, Děčín, t.
č. na mateřské
dovolené, dátkyně
krve

Roman Čudka
39 let, Úpice
u Trutnova,
elektrotechnik, dárce
krve

Radka Juříčková
23 let, Most,
studentka ekologie,
dátkyně krve

Jiří Rychlovský
31 let, Víchová
n. Jizerou, policista,
dárce krve

Přemysl Kalousek
28 let, Liberec, řidič,
dárce krve

Jiří Jonáš
35 let, Svitavy,
armádní důstojník,
dárce krve

Jaroslav Popule
47 let, Strašice
u Rokycan, dělník,
dárce krve

Hana Zacharová
36 let, Praha-
Stodůlky, zahradnice
a aranžérka květin

Veronika Zgarbová
29 let, Jirkov,
pracovnice
bezpečnostní
agentury

Dárcovská centra v České republice

Brno – Transfuzní oddělení a krevní banka FN

Jihlavská 20, 639 00 Brno

tel.: +420 532 233 920

Provozní doba: Po–Pá: 7.00–9.00 hodin – po domluvě

České Budějovice – Transfuzní oddělení

B. Němcové 54, 370 01 České Budějovice

tel.: +420 387 873 345

Provozní doba: Po–Pá: 7.00–9.00 hodin – po domluvě

Hradec Králové – Transfuzní oddělení FN

Sokolská tř. 581, 500 05 Hradec Králové

tel.: +420 495 833 562

Provozní doba: Po–Pá: 8.00–11.00 hodin

Liberec – KNL a.s. – Transfuzní oddělení

Baarova 15, 460 63 Liberec

tel.: +420 485 312 289

Provozní doba: Út a Čt: 13.00–15.00 hodin

Most – Transfuzní oddělení

J. E. Purkyně 270, 434 64 Most

tel.: +420 476 172 595

Provozní doba: Po–Pá: 8.00–12.00 hodin

Olomouc – Imunologický ústav FN a LF UP

I. P. Pavlova 6, 775 20 Olomouc

tel.: +420 585 415 116

Provozní doba: Po–Pá: 7.00–14.00 hodin

Ostrava – Transfuzní oddělení

17. listopadu 1790, 708 52 Ostrava

tel.: +420 597 374 441

Provozní doba: Po–Pá: 7.00–14.00 hodin

Plzeň – Hematologicko-onkologické odd. FN

alej Svobody 80, 304 60 Plzeň

tel.: +420 377 103 825

Provozní doba: Po–Pá: 9.00–13.00 hodin

Praha – Odd. hematologie, biochemie a krevní transfuze ÚVN Střešovice

U Vojenské nemocnice 1200, 169 02 Praha

tel.: +420 973 203 217

Po–Pá: 7.00–10.30 hodin, krom 1. středy v měsíci

Ústí nad Labem – Transfuzní odd. MN

Sociální péče 3316/12A, 401 13 Ústí nad Labem

tel.: +420 477 113 453

Provozní doba: Po–Pá: 7.00–14.00 hodin, po domluvě

Stačí zkumavka krve!

Vstupem do Českého národního registru dárců dřeneň může pomoci každý - vy, vaše rodina, kamarádi i kolegové z práce.
Ideální věk 18–35 let.

www.kostnidren.cz

Moje máma je hrdinka!

říká pyšný syn Tomáš

Jednou z oceněných dárekyní, která vloni věnovala svou kostní dřeň pacientovi, s nímž měla velký počet shodných znaků, byla i Jana Kosinová z Nejdku.

Jaká byla vaše cesta do Českého národního registru?

Můj bratr měl známé v Německu, jejichž dcera onemocněla leukémií. Přemýšleli jsme, jak jí pomoci, začali na internetu zjišťovat podmínky pro vstup do Českého národního registru dárců. Bratr už bohužel nespíňoval podmínky vstupu, bylo mu víc než 35 let, tak jsem se přihlásila alespoň já. I když jsem věděla, že nemohu pomoci právě té konkrétní dívce, protože naše transplantační znaky se neshodují, říkala jsem si, že třeba žije někdo jiný, kdo mou pomoc bude potřebovat.

Právě k tomu v loňském roce došlo. Neměla jste pak strach?

Já jsem si o odběru kostní dřeně hodně četla, takže jsem věděla, že je bez problémů. A mohu to potvrdit. Porod byl daleko horší (smích). Odběr proběhl v narkóze, vyspala

jsem se, a když jsem se probudila, cítila jsem jen opravdu malou bolest.

Neplakal váš syn Tomášek, když jste mu ujela do plzeňské nemocnice?

Vůbec ne. Hlíдалa ho maminka a byl v naprosté pohodě. Vysvětlila jsem mu, proč musím do nemocnice odjet, a on mě navíc viděl večer v televizních zprávách, protože tam ten den natáčela televize NOVA. Byl nadšený, říká, jak je na mě pyšný, jaká jsem hrdinka, a všude o tom vypráví. Jsme velcí kamarádi. On je můj jediný a největší koníček.

Pracujete v německé firmě, která zhotovuje zámky do automobilů. Jak vaši spolupracovníci reagovali, když jste jim řekla, že jedete na odběr kostní dřeně?

Můj šéf měl radost, protože je také v registru. Byla jsem po návratu pochválená, říkal, že je na mě hrdý. Vyzvídal, jak to probíhá, kdyby někdy potřebovali jeho. Řadu známých zajímaly podrobnosti a slíbili, že také vstoupí do Českého národního registru dárců kostní dřeně.

Jana Kosinová

Přemýšlíte někdy o tom, komu jste dřeň darovala?

Mně bylo tenkrát pouze prozrazeno, že je to paní z Francie. Doufám, že je v pořádku.

Šla byste do toho znovu?

Určitě, bez přemýšlení. Škoda, že nás není víc.

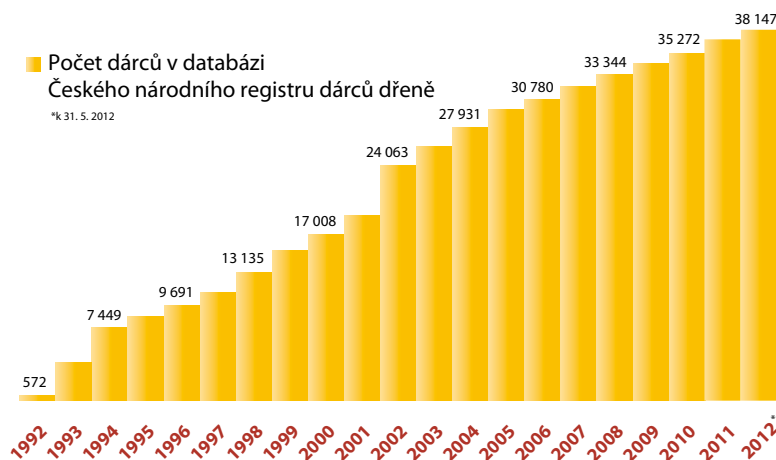
VÝZVA

Významným finančním přínosem Nadace pro transplantace kostní dřeně jsou veřejné sbírky konané prostřednictvím zapečetěných kasiček, umístěných na chráněných, veřejně přístupných místech. Hledáme další spolupracovníky, kteří by měli vhodné místo na jejich umístění, zájem se o ně starat, případně vysvětlit možným dárcům příspěvku, jak bude využitý.

**Informace: info@kostnidren.cz
nebo na telefonním čísle:
377 521 753**

Počet dárců v databázi Českého národního registru dárců dřeně

*k 31. 5. 2012

Herci i diváci posílili registr

Cesty k dárcovství kostní dřeně jsou různé. Malý synovec herce a tiskového mluvčí Slováckého divadla Josefa Kubánika v Uherském Hradišti onemocněl leukémií. Divadlo se rozhodlo přiblížit divákům tuto vážnou problematiku uvedením hry dnes již celosvětově proslulého belgického autora E. E. Schmitta Oskar a Růžová paní. Dojem z zajímavého představení ještě umocňuje výkon Květy Fialové, která se ujala jedné ze dvou hlavních rolí.

Oskar (Josef Kubáník) je desetiletý chlapec, který v nemocnici umírá na leukémii a zbývá mu posledních 12 dnů života. Má svůj dětský svět a s ním i osobité vidění života dospělých. Všichni okolo něj jsou bezradní kromě ošetřovatelky v růžových šatech, babi

Růženky (Květa Fialová). „Pomáhám mu umřít. Řeknu mu, že každý den je deset let, takže jich prožije 120. Je jedno, když prožijeme deset let za den nebo za deset let, když ten den bude mít hloubku. Někdy žijete deset let a nic. Jediný majetek člověka je čas, který je mu dán. Je to dar, za který máme děkovat a děkovat. Lidi málo děkují, jenom si stěžují, přitom každá minuta je zážrak,“ řekla ČTK Fialová. Oskar tak prožije celý lidský život se zamilováním, zklamáním, radostmi i starostmi.

Slovácké divadlo dlouhodobě podporuje dárcovství kostní dřeně. Uvedení inscenace zapůsobilo na další herce i diváky, kteří se rozhodli vstoupit do Českého národního registru dárců kostní dřeně.

Nadace pro transplantace kostní dřeně
Na Roudné 123/212, 301 65 Plzeň, tel./fax 377 533 300

Český národní registr dárců dřeně

Na Roudné 123/212, 301 65 Plzeň. Tel.: 377 259 064

**e-mail: nadace@kostnidren.cz, registr@kostnidren.cz
www.kostnidren.cz**

Konto ČSOB 4343043/0300, eKonto: 4343043/5500

Tisk + DTP: Euroverlag Plzeň, www.euroverlag.cz

Redakce: Renata Jenšíková, Jana Kořínková,

Tomáš Svoboda, Jana Navrátilová a spolupracovníci

Foto Obecní dům: Jiří Jiroušek

Neprodejné. Ev. číslo MK ČR E 19927.

Pravdivá pohádka o Kačence a její nové rodině

Tato malá krásná princezna se jmenuje Kačenka. Stačilo málo a fotografie by nikdy nevznikla. Dívka totiž ve čtrnácti měsících svého života vážně onemocněla a potřebovala transplantaci kostní dřeně. Našla se však dárkyně, která jí zachránila život. Jen ve vzácných případech dovolí pravidla spojená s transplantací kostní dřeně seznámit pacienta s dárcem. Bývá tomu právě na slavnostním večeru Nadace pro transplantace kostní dřeně v pražském Obecním domě. V jeho závěru se tentokrát objala dárkyně Ivana Oblištilová s Kateřinou Kunderovou i její maminkou Zuzanou. Hned jim představila své malé děti Adama a Adélu, ruce si podali i oba tatínkové Jan Oblištil a Ivo Kundera. Za chvíli, když skončila oficiální část programu, už z nich byl jeden veselý chumel a jeden by ani nepoznal, ke které rodině které dítě patří, a už vůbec ne, kdo vlastně byl nemocný.

Rodiče Ivo a Zuzana Kunderovi s dcerou Kateřinou

Kačenka Kunderová je veselá, tmavovlasá holčička s čokoládovými očima. Na podzim půjde do první třídy na základní škole. Hezky kreslí a moc ráda zpívá a tančuje. „No nevíte se, že si pořád zpívá, vždyť má moji krev,“ směje se Ivana Oblištilová z Mariánských Lázní, která ještě před pár lety zpívala v plzeňské opeře a nyní pracuje jako učitelka hudby. Kdyby jí před šesti lety nebylo, měl by Kačenčin příběh pravděpodobně smutný konec. Když totiž bylo do té doby zdravé holčičce Kateřině 14 měsíců, začala jen tak lehce pokračovat. „Stav se rychle zhoršoval, až nakonec skončila na dýchacích přístrojích. Po odebrání kostní dřeně se zjistilo, že měla vážné onemocnění krve. V pražské motolské nemocnici padlo jasné rozhodnutí: je nutná transplantace kostní dřeně. To bylo 13. června před šesti lety. Už 23. srpna měla naše Kačenka transplantaci za sebou,“ vzpomíná na těžké chvíle její maminka Zuzana Kunderová. Dárkyní kostní dřeně, vybranou z Českého národního registru dárců dřeně, byla právě Ivana Oblištilová. Pokračování příběhu pak už má jen samé slunečné barvy. Kačenka se záhy

stala k radosti svých rodičů opět živou, zdravou holčičkou, a ti věří, že to tak i zůstane. Přes Český národní registr dárců kostní dřeně si anonymně, jak to pravidla určují, dopisovali s rodinou neznámé dárkyně. A tak věděli, že se tehdy ještě neznámá a vzdálená Ivana měsíc po odebrání kostní dřeně vdala, narodil se jí syn a pak dcera. Stejně tak se dárkyně dozvídala potěšující zprávy, že dívka, již darovala kostní dřeň, prospívá. „Měla jsem spoustu práce se svými malými dětmi, ale pokaždé když přišel dopis o Vánocích a v srpnu, jsem na ni myslela a tolik toužila sevřít ji v náručí,“ svěřuje se paní

Nemocná dívka v motolské nemocnici

Ivana Oblištilová. Stejně tak si rodiče Kačenky Kunderové nesmírně přáli jí z očí do očí poděkovat za životadárny čin. To se jim všem splnilo letošního 27. dubna v pražském Obecním domě. Na uvítanou měla Kačenka připravené pro svou zachrán-

V nemocnici se s Kačenkou setkala Miss Tatána Kuchařová

kyni velké perníkové srdce. „Páni, to je ale veliké! Větší snad ani nemůže být,“ zvolala Ivana Oblištilová se slzami v očích, když je od krásného a zdravého děvčete přebírala, a vřele sevřela Kačenku v náručí. Druhé objetí si věnovaly šťastné matky navzájem. Jen tatínkové sledovali tu dojemnou scénu trochu zpozvzdálí, ale i v jejich obličejích se zračilo dojetí a radost.

Neuplynulo ani pár minut a vypadalo to, jako kdyby se malí i velcí znali odjakživa. Adámek, který žije s rodiči a sestrou v Mariánských Lázních, se Kačence pochlubil obrovským zážitkem: „Přijeli jsme sem metrem. To byla, panečku, jízda!“ Na radost ze seznámení věnoval své nové kamarádce hezkou krabičku na sváčinu, protože na podzim půjde Katka do první třídy a dobrá sváčina je základ. „Kačenka se mi moc líbí a mám ji rád,“ svěřil se po další chvíli malý gentleman. Protože se rodiče domluvili, že se brzy vzájemně navštíví, slíbil, že jí ukáže nový dětský pokoj. „To je přece i můj pokojíček,“ přidala se hned Adélka, aby bylo jasno, že i ona se chce kamarádit. A protože se děti rády předhánějí, nestála ani Kačenka opodál. „U nás doma ve Vsetíně máme zase bazén. Tak když přijedete v létě, pořádně si užijeme koupání,“ slíbila dětem na oplátku. Ze dvou se tedy kvůli jedné vážné nemoci a zejména díky mimořádné, nezištné lidské pomoci stala jedna velká rodina.

Kačenka s matkou a s motolskými zdravotníky

Ivana Oblištilová s dětmi při setkání s Kačenkou a jejími rodiči

Rodina stmelená láskou a nadějí

Když byla malá, vůbec se jí, jak to tak u dětí bývá, vlastní křestní jméno nelíbilo. V průběhu let však paní Naděžda Vránová zjistila, že má v sobě vlastně půvab i sílu, a protože si s ní osud párkrát zahrál, umocňovalo její víru ve šťastný konec. Naděžda, to znamená česky Naděje.

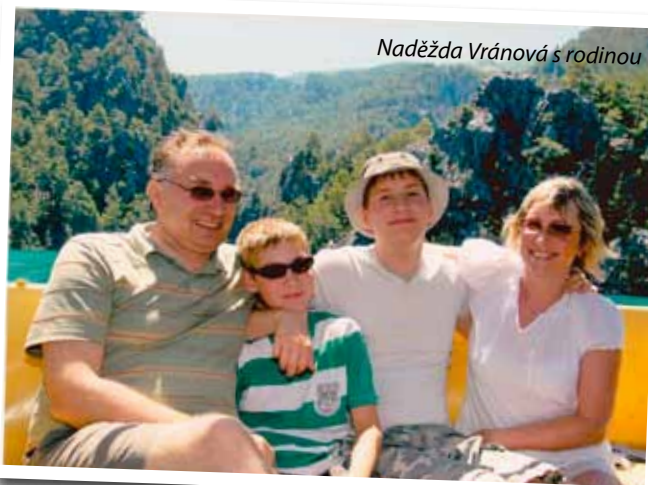
Křižovatky osudu

„Těch osudových okamžiků bylo víc, nejenom moje nedávná nemoc“, přiznává sympatická, usměvavá žena, která před dvěma lety podstoupila transplantaci kostní dřeně. „Po narození prvního syna, Vojty, jsme záhy zjistili, že je něco v nepořádku a lékaři skutečně potvrdili lehkou mozkovou dysfunkci. Druhý syn Matěj přišel na svět s vrozenou srdeční vadou a ve čtrnácti měsících absolvoval operaci v pražské motolské nemocnici. Dnes chodí Vojtík do speciální školy, Matěj do gymnázia a oba kluci nám dělají velkou radost,“ říká paní Naděžda. Souhlasně přikyvuje i manžel Vlastimil, který ji z Borovan u Českých Budějovic, kde žijí, doprovází na pravidelné kontroly na Hematologicko-onkologické oddělení plzeňské fakultní nemocnice. Tady také došlo k našemu setkání.

A do třetice stála rodina na křižovatce, když onemocněla velmi agresivní formou akutní lymfoblastické leukémie s postižením jater. „Jsem aktivní člověk, takže jsem byla zvyklá bez problémů zvládat svou práci v kanceláři českobudějovického primátora, domácnost i péči o oba kluky. Máme to zaběhnuté, manžel, pokud mu to jeho zaměstnání v oblasti zahraničního obchodu dovolí, také pomáhá, takže jsem stihla i cvičení s kamarádkami, výlety, dovolené s rodinou. A najednou, už nějakou dobu před tím, než nemoc vypukla naplno, jsem se cítila unavená,“ vzpomíná. Když si však odpočinula, zase bylo líp.

Místo únavy přišla nemoc

Pak rodinka o jarních prázdninách odjela na každoroční pobyt na hory do Německa. „Matěj se mi smál, když jsem ho na lyžích nemohla dojet, s Vojtkem jsem procházky (ten ne-lyžuje) zvládala, ale nesměli jsme jít do kopečka.“ Ještě dva dny po návratu si namlouvala, že za jejím prudkým úbytkem sil je jen běžná jarní únava. Potom zežloutla. Protože všechno bere s humorem, říkala polekanému okolí, že to je opálení z hor. Žluté oční bělmo, ale i obrovská únava ji však donutily jít k lékaři.

„Ve středu na infekčním oddělení českobudějovické nemocnice žloutenku vyloučili, a v pátek už mě hospitalizovali na Hematologicko-onkologickém oddělení Fakultní nemocnice v Plzni.“

A začal kolotoč. Po dvou chemoterapiích přijela paní Naděžda na krátkou dobu domů, když ji manžel přivezl na tu třetí, dozvěděla se, že byl v Českém národním registru nalezen vhodný dárcce. Na den za tři měsíce poté, co se ocitla v nemocnici v Českých Budějovicích, jí transplantovali zdravou kostní dřeň. „Vím o dárci pouze to, že jím byl tehdy mladý muž z Čech. Ale říkám si, že mu dělám dobrou reklamu, dřeně nás obou se rychle spřátelily,“ žertuje, ale dál vážně říká: „Nikdy v životě na tohoto neznámého muže, který mi zachránil život, nepřestanu s velkou úctou myslet, protože jsem od něho dostala ten nejcennější dar.“

Návrat do života

Už po tři čtvrtě roce začala Naděžda Vránová chodit – být na zkrácený úvazek – znovu do práce. V té době už si zase, samozřejmě s velkou opatrností, stoupla na lyže a stejně tak si to zopakovala i letos v zimě. Únava se ještě občas ozve, ale velmi ztrácí na intenzitě. Vlastimil Vrána při vyprávění své manželky září spokojeností. V době její nemoci měl pochopitelně velkou starost, o to víc se raduje ze šťastného konce. „Svět se nám tehdy úplně převrátil, ale od začátku jsme si s mužem říkali to prostě musíme zvládnout! Děti ještě nejsou dost velké a Vojtík nás bude potřebovat celý život. Věřím klasické medicíně a pozitivnímu myšlení, to se mi vyplatilo. A moje rodina byla prostě úžasná,“ zdůrazňuje. Manžel doplňuje, že byli

od začátku všichni přesvědčeni, že tu válku společně prostě vyhrát musí.

Zapojili se rodiče, neteře, „tři chlapi v chalupě“ krizové období bez maminky zvládli na jedničku. Vojtík navštěvuje dětské centrum Arpida pro tělesně a mentálně postižené, a protože by obavy o mámu mohly ošklivě zasáhnout do jeho trochu jiného vnitřního světa, asistentky i učitelky chlapce zapojily do nejrůznějších aktivit, aby ho od nejistoty odpoutaly.

Rodina našla pomoc

Informace o mamčině nemoci sdělili i v Matějově gymnáziu, a to jistě také bylo dobře. „Matěj od té doby, ačkoli je mladší, převzal automaticky roli staršího bráchy. Vojta spoustu věcí zvládne sám, ale určitý dozor potřebuje. Takže například dnes, když jsme vyrazili na kontrolu, Matěj Vojtu vzbudil, připravil mu věci, dohlédl na to, aby z domu vyrazil včas. Využíváme služeb České maltezské pomoci, která v Českých Budějovicích a okolí působí, takže ho pokaždé naberou před domem do auta a odvezou do Arpidy.“ Vránovi jsou také velmi vděční spolupracovníkům ve svých zaměstnáních, kteří jim vycházeli a vycházejí vstříc.

Velkou vděčnost paní Naděžda pocituje, když vzpomíná na péči, již jí na Hematologicko-onkologickém oddělení poskytovali. „Od pana primáře, na jehož svérázný humor stále vzpomínám, přes všechny ostatní lékaře, sestřičky, které přišly třeba desetkrát za noc s úsměvem zjistit, zda je všechno v pořádku. Nikdy nezapomenu na MUDr. Máju Švojtrovou, která v první den mého pobytu za mnou přišla, v klidu po maminkovsku probrala, co mě čeká.“

Naděje opět vítězí

Pravidelná kontrola, na kterou tentokrát Vránovi přijeli, opět dopadla dobře. S klidnými myšlenkami se tedy mohli vrátit domů, těšit se ze svých synů a plánovat budoucnost. Vojtík velmi dobře kreslí, už dvakrát získal cenu v mezinárodní soutěži. Baví ho vaření, je dokonce expert na kynuté těsto a možná se v budoucnu stane kuchařem. Matěj hraje na kytaru. Přitahují ho sporty, má široký přehled snad o každém z nich. Je však smířený s tím, že díky své srdeční vadě se jim aktivně věnovat nemůže. K radosti svého otce, absolventa technické školy, možná bude hledat svou budoucnost také v této oblasti. „Vždyť má maminku Naděždu, Naději, do vínku tedy také dostal schopnost vidět život z té lepší stránky,“ říkáme si na závěr.

**Někdy život visí na vlásku,
někdy na pár korunách.**

Každý den onemocní
v ČR někdo akutní leukémií

**DMS
KOSTNIDREN**

na číslo **87777**

www.kostnidren.cz

Anketní otázka pro pracovníky Hematologicko-onkologického oddělení FN Plzeň: Co považujete za největší úspěch vaší práce nejen posledních let?

MUDr. Samuel Vokurka

Já osobně považuji za největší úspěch, když vím, že z naší práce mají prospěch a radost nejen pacienti, ale i jejich blízcí a současně a nerozdílně celý náš tým zdravotníků a laborantů.

MUDr. Michal Karas

Na našem plzeňském pracovišti se díky rozvoji všech jeho klinických a laboratorních částí a též díky existenci Nadace pro transplantace kostní dřeně a Českého národního registru dárců kostní dřeně daří budovat kvalitní, mezinárodně akreditovaný transplantační program. Právě díky své kvalitě a rozvoji pomáhá vyléčit řadu nemocných se závažnými hematologickými onemocněními, které jsme v minulosti vyléčit nedokázali. Jedná se například o nemocné vyššího

věku nebo nyní nově s rozvojem programu haploidentických transplantací o nemocné, kteří nemají vhodného dárce kostní dřeně. Na rozvoji programu se aktivně podílí většina lékařů i nelékařských zaměstnanců našeho oddělení, což vytváří pozitivní pracovní atmosféru. Ta se pak přenáší i na nemocné, kteří podstupují náročnou léčbu, a pomáhá jim zvládnout nelehké období jejich života, vzbuzuje jejich důvěru a nepochybně i celkově ovlivňuje jejich konečné vyléčení.

Bc. Eva Bystřická, vrchní sestra

Musím se přiznat, že uplynulých dvacet let byl takový sled událostí, že nelze ani žádnou upřednostnit. Jediné, co mohu s určitostí říci, je to, že to byly tvořivé roky a že jsem vděčná, že jsem u všeho mohla být. V současné době si velmi vážím celého kolektivu sester, že se na ně mohu spolehnout, a děkuji především těm, které to tu s námi tu spoustu let táhnou, nejsou moc vidět, ale tvoří základ celého našeho oddělení.

MUDr. Jana Navrátilová

Největší odměnou je pro mne vyléčení každého našeho pacienta. Mimo práci na lůžkovém oddělení se mohu podílet na budování registru dárců kostní dřeně a setkat se tak s lidmi, kteří jsou obdivuhodným týmem, že jsou ochotni darovat kousek sebe někomu cizímu a naprosto nic za to, kromě dobrého pocitu, neočekávat.

MUDr. Tomáš Svoboda

I za těch deset let, co se hemato-onkologii věnuji, vidím, jak se tento obor medicíny bouřlivě rozvíjí a umožňuje často i trvalé vyléčení takových pacientů, kterým bychom dříve pomoci nedokázali. Spolu s tím mám radost, že se každoročně setkávám s desítkami mladých dobrovolných dárců, díky jejichž kostní dření můžeme právě těžce nemocným dát naději na další život.

Udělat něco pro druhé je ta největší radost

Primář Vladimír Koza je znám houževnatostí, se kterou prosazuje své myšlenky, spojené s transplantací kostní dřeně. Před časem ho v noci napadlo, že by bylo úžasné pro dynamicky se rozvíjející obor hematologie postavit na střeše jedné z budov lochotínského areálu plzeňské fakultní nemocnice moderní transplantační centrum. Právě nad pracovištěm Hematologicko-onkologického oddělení. A protože je obdivovatelem krásy a dokonalosti, neváhal a napsal poněkud odvážný mail světoznámé architektce Evě Jiříčkové, kterým ji požádal, zda by se její renomovaná londýnská architektonická kancelář mohla projektu nového transplantačního centra ujmout. Ráno ho čekalo překvapení. V poště totiž našel souhlasnou odpověď od paní architektky. Nyní se dokončuje podrobný projekt celé stavby.

Co Vás napadlo při čtení dopisu od pana primáře Kozy?

Primář Vladimír Koza sice našel můj mail až ráno, ale já odpověděla, ANO, obratem už v noci! Přišla jsem domů z koncertu, zapnula počítač a našla dopis jakéhosi plzeňského primáře Kozy, ve kterém mi vysvětloval význam a způsob pomoci lidem s vážnými nemocemi krvetvorby a požádal o spolupráci. Na formu, jakou mne oslovil, se prostě nedalo říct ne. Nápad mne okamžitě nadchnul. A to jsem

přítom v oboru známá tým, že na všechno odpovídám pozdě. (smích)

Tak Vás to vzalo za srdce?

Absolutně. Stejně jako slavnostní večer v Obecním domě patří k těm, na které se ne-

Eva Jiříčková

zapomíná. Poznáte, co se dá udělat, když se dají dohromady lidé zapálení pro věc. Víte, pan primář patří k lidem, kteří mají odvahu, a těm, jak říkala moje maminka, štěstí přeje. Dlouho nemluví, ale člověk cítí, že vás má právo o něco požádat a vy máte povinnost odpovědět kladně.

Jak se daří myšlenku na vybudování centra realizovat?

Na začátku bylo otázek, zda stávající budova nástavbu unese. Všechny prozatím provedené zkoušky prokázaly, že ano. Nebude ohrožovat žádné sousedy, bude spojená s celým oddělením. Věřím, že se nové transplantační centrum podaří postavit co nejdříve.

Primář Vladimír Koza o ní, tedy o nástavbě vytvořené z pro Vás typického skla a oceli, mluví jako o „Obláčku“...

Ano. Je to vlastně symbolické. Má blízko k nebi. (úsměv) Pacienti budou mít ještě krásnější výhled na Plzeň a její okolí.

Jste světově uznávaná architektka.

Můžete si zakázky vybírat. O to je významnější pro nás, že jste kývla právě na projekt nového transplantačního centra...

Člověk dříve nebo později dospěje k názoru, že jeho existence má smysl jedině tehdy, pokud udělá něco pro ty druhé. Když vidíte, co někdo jiný dokáže vykonat za zážrak, třeba uzdravit nemocného a vrátit ho do života, k jeho rodině, a vy můžete k tomu zážraku svým malým dílem přispět, tak to je opravdu největší radost v jakékoli profesi. A protože jsme architekti, můžeme udělat něco pro lékaře, aby mohli dobře pracovat, a pro pacienty, aby se snáze uzdravovali.

Jednotka intenzivní péče ve slunečných barvách

Pacienti, kteří podstoupili transplantaci kostní dřeně, pobývají na jednotce intenzivní péče Hematologicko-onkologického oddělení FN Plzeň dlouhé týdny. Jejich imunita je velmi oslabena, proto musí být obklopeni sterilním prostředím. To zaručuje nedávno otevřená nová transplantací JIP krevetvorných buněk, která je navíc vybavená nejmodernějšími přístroji, pohodlným a kvalitním nemocničním nábytkem a svým veselým designem zdaleka nepřipomíná obvykle strohé nemocniční prostředí.

Nová JIP představuje první zásadní rekonstrukci v Hematologicko-onkologickém oddělení od začátku transplantacího programu v roce 1991. Až dosud tu sloužila JIP, která, aby mohla zabezpečit požadované parametry, byla spojená se značnou improvizací lékařů a zdravotního personálu. „Nová JIP má například speciálně vyřešený bezdotykový vstup do devíti jednolůžkových pokojů, v nichž je přetlak, který brání promísení filtrovaného vzduchu uvnitř se vzduchem kontaminovaným bakteriemi, viry a spory plísní, jež se objevují v běžném nemocničním prostředí,“ informuje primář HOO MUDr. Vladimír Koza, který si cení také toho, že navýšení počtu lůžek o dvě lze využít na zvýšení počtu prováděných transplantací kostní dřeně. Kvalita přístrojového vybavení pokojů a možnosti další péče o pacienty po transplantaci teď bezesbytku odpovídá JACIE akreditaci, kterou oddělení jako jedno ze 112 v Evropě a jediné ve východní části starého kontinentu vlastní a jistě napomůže i k jejímu obhájení v nedaleké budoucnosti. „Navíc je to prostředí velmi pěkné, za což patří poděkování autorům designu, manželům Kolářovým, kteří mají s touto oblastí velké zkušenosti díky spolupráci s Nadací Archa Chantal,“ vyzdvihuje Vladimír Koza. V celém oddělení převládají optimistické barvy - žlutá, meruňková, červená, světle zelená.

Vedoucí lékař transplantací JIP krevetvorných buněk Michal Karas zdůrazňuje rovněž špičkově zařízenou ambulanci, kam docházejí pacienti po měsících, ale i létech na kontroly. Hned vedle je příjemná konzultační místnost, ve které lékař s pacientem probírá jeho aktuální zdravotní stav.

„Ceníme si dokonalého vstupního filtru. Dva pokoje jsou bezbariérové. Nábytek je zavěšený, takže se snadno může provádět očista podlah. Pohodlné postele jsou polohovatelné, pacienti mají k dispozici internet, zdravotnický personál může snadno komunikovat s pacientem pomocí dorozumívacího zařízení, tudíž nemusí často vstupovat do pokojů. Nepřetržitý monitoring se sbíhá do centrály,“ vypočítává MUDr. Karas. Po určité době, když se pacientovi znovu začnou tvořit krvinky, může opouštět pokoj

a procházet se po chodbě jednotky. Tam má k dispozici i rotoped. Na transplantací JIP docházejí rehabilitační sestry, složení stravy kontroluje a upravuje případ od případu dietní terapeutka, docházejí sem i specialisté z dalších oborů. „Celá rekonstrukce stála 20 milionů korun a nemocnice musela peníze až na částku půl milionu korun vyčlenit ze svého rozpočtu. Nejdražší byly stavební úpravy, které přišly na 17 milionů korun, zbývající tři miliony stálo vybavení. Půlmilionem korun na nábytek přispěla Nadace ČEZ,“ říká primář Vladimír Koza. Otevření nové jednotky intenzivní péče je

Transplantační program kostní dřeně ve FN Plzeň je jeden z nejstarších transplantací programů v ČR. Za dobu od 1.3. 1991, kdy tu byl zahájen, bylo na Hematologicko-onkologickém oddělení provedeno 1 493 transplantací krevetvorných buněk, z toho 324 s nepřibuzným dárce. V současnosti přibývá na 100 pacientů ročně, tudíž se provádí týdně kolem dvou transplantací.

Rekonstruovaná JIP

ten nejlepší dárek k dvacátému výročí založení Nadace pro transplantace kostní dřeně a Českého národního registru dárců kostní dřeně, které svou činností pomáhají špičkovému transplantacímu programu na Hematologicko-onkologickém oddělení FN Plzeň.

Akce ve prospěch nadace

Děkujeme všem, kteří v uplynulých měsících přispěli na podporu náročné činnosti Nadace pro transplantace kostní dřeně. Vážíme si významných darů sponzorů, ale stejně tak i příspěvků tisíců lidí, kteří nadaci věnovali třeba jen malou finanční částku podle svých možností. Dohromady to představuje významnou pomoc pro Český národní registr dárců kostní dřeně, který nadace podporuje. Všem patří obrovský dík!

Ve prospěch Nadace pro transplantace kostní dřeně putoval i výtěžek z řady kulturních akcí, jejichž spoluorganizátoři byli i spolupracovníci nadace:

- 18. 2. 2012 Kyjov - Benefiční fašanková domácí zabijačka
- 10. 3. 2012 Příbram - 1. Pivní ples
- 10. 3. 2012 Starý Plzenec - Ples města a místní základní školy
- 11. 3. 2012 Plzeň - Gospel (až) na dřeň
- 24. 4. 2012 Praha - Koncert na podporu Nadace pro transplantace kostní dřeně (Štěpánka Heřmánková, Edita Randová, Miroslav Laštovka a Komorní orchestr Consortium Pragense, nad akcí převzal záštitu 1. místopředseda Senátu ČR Přemysl Sobotka)
- 2. 5. 2012 Plzeň - 2. ročník multikulturního festivalu
- 13. 5. 2012 Plzeň - Dětské nedělní odpoledne U Pramenů
- 22. 5. 2012 České Budějovice - Benefiční koncert skupiny Nezmaři

Děkujeme rovněž Zlínskému a Plzeňskému kraji a městům Uherský Brod a Ostrava za finanční příspěvky na podporu programu transplantací kostní dřeně prostřednictvím NTKD a ČNRDD

OSTRAVA!!!

Dík patří i pražskému hotelu Ehrlich, který ubytoval dárce – účastníky Výročního večera v Obecním domě za sníženou cenu.

Do majetku ČNRDD rovněž přibýlo 200 000 Kč, které jí odkázala Věra Robovská z Poděbradska.

Děkujeme společnosti Plzeňská teplárenská, a.s., za podporu nadace formou finančního daru ve výši 100 000 Kč, který velkoryse poskytla na vyšetřování vzorků krve dobrovolníků vstupujících do registru dárců.

Život, to je proměnná „X“

Takového učitele matematiky byste chtěli na základní škole mít určitě také. Usměvavý, plný energie má rád své povolání, děti, které učí, rodinu, ale především život sám. Moc rád. A tak není divu, že byl dlouholetý dárce krve Mgr. Milan Florian také jedním z prvních, kteří se zapsali do Českého národního registru dárců dřeně záhy po jeho založení.

„Když mne oslovili při odběru krve v transfuzní stanici, vstoupil jsem do registru bez velkého přemýšlení. Bylo mi tehdy třicet let a přiznám se, že jsem si v ten moment příliš neuvědomoval, jak vlastně je to významný krok. Po určité době mě z registru vyhledali, když pátrali po vhodné dřeně pro určitého pacienta. Nakonec sice z odběru sešlo, nejspíš našli vhodnějšího dárce, ale musím přiznat, že tehdy mne to zamrzelo. Uvědomil jsem si, že když už jsem se jednou přihlásil, chtěl bych být něco platný,“ začíná své vyprávění Milan Florian. Zato jeho manželka, rovněž pedagožka, si tehdy oddechla, protože z rozhodnutí svého muže stát se dárce kostní dřeně nebyla nijak nadšená. Přece jen měla jako matka dvou dětí obavy, aby se muži při odběru dřeně něco nestalo.

Chuť pomoci přemohla obavy

Jenže na Milana Floriana padl los ještě jednou. Koncem roku 2010 byl znovu vyzván k darování krvetvorných buněk a k odběru tenkrát skutečně došlo. Pacientem, kterému možná zachránil život, byl jakýsi mladý člověk některé z evropských zemí. Nakonec tedy i nad manželčinými obavami zvítězila odvaha. Krom toho, že Milan Florian skutečně po odběru kostní dřeně žádné zdravotní následky nemá, zůstal mu dobrý pocit, že byl užitečný, a naděje, že s jeho zdravými buňkami prožije ten, jemuž byly implantovány, mnohá další léta aktivního života. *„Rozhodl jsem se pro narkózu, a když jsem se z ní po odběru probudil, neměl jsem žádné problémy, dokonce jsem lékaře a sestru překvapil, protože jsem se sháněl po jídle, ale to jsem ještě musel počkat. (smích) A nemohu ani říct, že bych měl po odběru jakékoli bolesti, které někdo popisuje a přirovnává je k bolesti po silnějším úderu,“* říká Milan Florian.

Největší radost ale má z toho, že i oba jeho synové se „potatili“. Starší, jedenadvacetiletý Pavel, rovněž dárce krve, je už také zapsaný v ČNRDD. *„Mladšímu Radkovi bude 18 let letos v červnu a už se domlouval se starším bráchou, že s ním hned půjde příště darovat krev a také se hned do registru dárců přihlásí,“* směje se šťastný otec. Kluci mu dělají radost i tím, že si zvolili studium technických oborů. On sám zahájil vysokoškolská studia na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v Praze a dokončil je na Pedagogické fakultě v Plzni. Pavel nyní studuje Strojní fakultu Západočeské univerzity a stejné plány má i dnešní student Strojní průmyslovky v Plzni Radek. *„Jsem jedním z mála šťastných rodičů, jejichž děti v pubertě věděly, čím chtějí být,“* usmívá se. *„Kdybych se chtěl chlubit, mohl*

Milan Florian

bych. Studuji dobře. Snad ani nemůžou být po mně. Starší syn, když našel bohužel můj špatně schovaný index z vysoké školy, zjistil, že má v tom svém za první roky studia víc jedniček než já za celou vysokou školu. Co jsem mohl k tomu říci? Důležité je školu dokončit a uplatnit se v životě,“ zdůrazňuje Milan Florian.

Kantořina jako život a zábava

Bez nadsázky můžeme říci, že Milan Florian je ve svém povolání šťastný. Ve Starém Plzenci, kde léta bydlí, slíbil, že odučí na základní škole pár ročníků. A už v této škole zůstal. Nelituje. Do hlav často nezbedných žáčků druhého stupně se snaží nasoukat matematiku a fyziku, učí také tělesnou a dokonce i hudební výchovu. *„Zrovna dneska jsme měli soutěž v džajvu. Já jako matematik musím učit hudební výchovu, protože jak děti ubývá, učíme i další předměty, a protože mě neláká učit je jen noty a hudební historii, což by je nebavilo, zpíváme písničky a tancujeme,“* vysvětluje svůj přístup k žákům.

A nejenže se dětem věnuje při vyučování, ale i v jejich volném čase. *„Jsm v asociaci*

Sport pro všechny, hrajeme brännball, kolektivní pálkovací hru pocházející ze Švédska, menší děti soutěží v orientačním běhu Medvědí stezka. Sport je po dětech můj druhý koníček. Od devíti let jsem hrál fotbal, a i když jsem měl pár let pauzu, teď hraju za starou gardu,“ říká a potom zalituje, že dnešní děti jsou méně obratné, než byly děti jeho generace. *„Tělesná výchova se učí na školách čím dál tím hůř, máme téměř strach, aby si děti něco neudělaly. Kotoul je už dneska pomalu nebezpečný cvičební prvek.“*

Když přišel po odběru znovu do školy, cítil, že ho děti sledují obdivnými pohledy. *„Na pár dní jsem byl pro ně hrdina,“* směje se. Stal se rovněž jedním ze spolupracovníků Nadace pro transplantace kostní dřeně. Vyráběl s dětmi sluníčka, která pak mimo jiné prodával i na společném plese města a školy. Kdyby bylo potřeba znovu darovat nějakému pacientovi s nemocí krvetvorby zblízka či zdaleka svou kostní dřeň, šel by do toho znovu? *„Okamžitě,“* potvrzuje Milan Florian bez rozmyšlení.

Omluva našim laskavým dárce

Omlouváme se všem, kteří chtěli v minulých týdnech přispět Nadaci pro transplantace kostní dřeně finanční částkou prostřednictvím DMS a zjistili, že to v současné době není možné. Dle zákona o sbírkách byla tato sbírka pro nadaci povolena na tři roky, které uplynuly letos v květnu. Sběrka proto musela být ukončena a s ní byla rovněž zrušena služba DMS. V současné době právě ukončenou sbírku prověřuje Krajský úřad Plzeňského kraje a po vydání rozhodnutí, že je vše v pořádku, budeme moci otevřít novou sbírku a aktivovat i službu DMS. Předpokládáme, že se tak stane v červnu, a budeme samozřejmě rádi, když i nová sbírka poroste díky Vám, přispěvatelům. Získané finance pak budou opět využity ve prospěch transplantací kostní dřeně.

MUDr. Vladimír Koza

4. července 1954 - 17. června 2012

**Zapsal se
do života
tisíců lidí**

S lítostí oznamujeme, že po těžké nemoci zemřel primář MUDr. Vladimír Koza, zakladatel Nadace pro transplantace kostní dřeně a Českého národního registru dárců dřeně. Toto vydání časopisu Naděje věnujeme ohlédnutí za 20letou historií obou organizací. Je zároveň vzpomínkou a vyjádřením úcty k mimořádné osobnosti pana primáře. Proto ponecháváme v původní verzi jeho úvodní slovo tak, jak je připravil.